

4 ΤΡΟΧΟΙ

ΤΕΥΧΟΣ 42 ΜΑΡΤΙΟΣ 1974 ΔΡΧ. 15

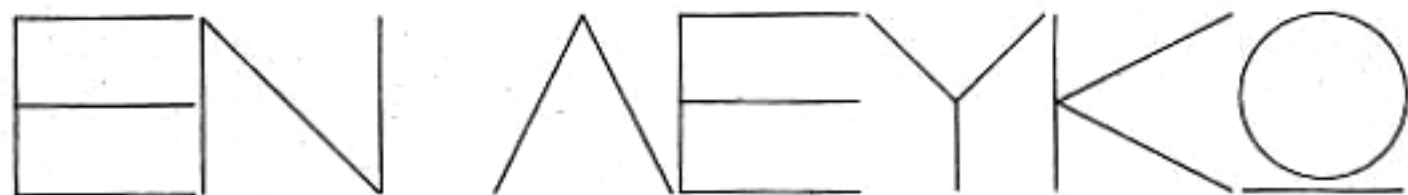
3 ΔΕΚΑΡΕΣ
ΤΟ ΧΙΛΙΟ·
ΜΕΤΡΟ!

ΠΩΣ ΝΑ ΤΟ ΕΠΙΤΥΧΕΤΕ

TEST:
AUTOBIANCHI A.112
HONDA CIVIC

Κάθε μέρα από ένα γερό και από μερικά δευτέρας κατηγορίας. Γεμάτη αίματα ή οφθαλμός και κορμιά παραμορφωμένα, που με δυσκολία... Με παιδιά που έκλαιγαν στην άκρη του δρόμου, έχοντας γλυτώσει αίς εκ θαύματος από το τρομερό αγκάλιομα». Με μανούλες που κερδίζαν να γυρίσει και δεν γύριζε, με Τάουνους 12Μ νοικιάρικο, που έτρεχε με «λιγγιώδη» αλλά μπορεί να ήταν και «κλατάρισμα», με όλιγην «πλαγιολίσθησιν» κατά την γνώμη της Τροχαίας. Με άρπαστο ρυθμό, λές κι οι θάνατοι είναι προγραμματισμένοι σε γεωμετρική πρόοδο, τρακάρουν και τρακάρονται, χτυπούν και χτυπιούνται, πατούν και παπιούνται... Φορηγὰ έναντιον ΙΧ. Νταλικές έναντιον Λεωφορείων. Τρόλλεϋ έναντιον πεζών, Πεζοί έναντιον αυτοκινήτων και αντίστροφα. Αυτοκίνητα έναντιον μοτοσυκλετών... Λές κι έχουν θαλθή να ξεκληριστούν με τις διαβολομηχανές που έιτοχε να αποκτήσουν. Ένα άρρωστο καμόγελο έρχεται στα χείλη μου κάθε μεσημέρι που διαβάζω την έφημερίδα μου. Πέντε, τέσσερις, όκτώ, τρεις, δύο... Περιγραφές, σάλισες, δάκρυα, ανθρώπινες ιστορίες που πλέκονται στο 16ο χιλόμετρο της έθνικής Νο Ένα, όπου ένα Τάουνους 12Μ — Ένα κ α κ ό αυτοκίνητο, αν ποτέ υπήρξε κανένα τ ό σ ο κακό αυτοκίνητο— σκότωσε πέντε. Οι δικαιολογίες που δίνονται με κάνουν να χαμογελώ δλο και πιο άρρωστα, δλο και πιο χαμένα. Κι αυτό γιατί χρησιμοποιώ κι εγώ τους δρόμους. Και βλέπω τί γίνεται γύρω μου, κι έχω μιὰ έξηγήση γι' αυτόν τον χαλασμό. Προτείνω ότι, πίσω από τις τοσλακωμένες λαμαρίνες, τα αήματα και τα όρφανά κρύβεται μιὰ πανάρχαιη ανθρώπινη ιδιότητα. Έη βλακεία. Βλακεία στέκει πίσω από το άτομο που δεν σταματά στα «σιόπη». Βλακεία κρύβεται πίσω από το άτομο που δεν δίνει προτεραιότητα. Από το άτομο που προσπερνά χωρίς να έλέγξει πίσω του και εμπρός του. Βλακεία κάνει τον «τσιόφτη» να μην υπολογίσει τον ποδηλάτη ή τον μοτοσυκλετιστή. Βλακεία κάνει τον «οικογενειάρχη» να μην προσέχη τί τοποθετεί στ' αυτοκίνητό του ή ν' αγοράσει θάρκες της σιερίδας. Βλακεία δέρνει το άτομο να νοικιάσει τον θάνατο από μερικά απίθανα «γραφεία έννοικιάσεως», που ξεφοτερώνουν σε κάθε γωνιά. Βλακεία από τη μιὰ, σούβεται προς τους κανόνες όδηγήσεως από την άλλη. Και μερικές φορές χονδρό δέρμα, τόσο χονδρό, που δεν θα το περνούσε ούτε σφαίρα... Αλλά δεν πρέπει να χαρακτηρίζονται δυστυχήματα, πά. Αλλά είναι δολοφονίες έν ψυχρή. "Προγραμματισμένες", από τη στιγμή που ό κάθε χοντροκέφαλος, κάθε άνίδεος, κάθε άγενής, αποκτά το δικαίωμα να θηή στους δρόμους και να έπισει με κάθε μέσον και το πόσο βλάκας είναι. Πήτε μου αν οι έδηγοί που παρακολουθώ τη σ τ ι γ μ ή που γράφω αυτές τις γραμμές είναι βλάκες: Έχει μιὰ διασταύρωση κάτω, και στον ένα δρόμο έχει «σιόπη». Κ α ν ε ι ε δ έ ν σταματά. Κι αν βρεθή κάποιος να σταματήσει, τότε οι ήλιθοι που ακολουθούν κ ο ρ ν ά ρ ο υ ν άνωπάμονα! Κι έρχονται οι άλλοι που έχουν προτεραιότητα και φρενάρουν οάν τρελλοί, και κάθε μέρα γίνονται δυο-τρία 'Από β λ α κ ε ί α . Σοκάρει ή λέξη; Δεν είναι αυτό το "χάρισμα", που στέλνει τόσοους ανθρώπους στον τάφο κάθε χρόνο;... Τότε, Τι είναι; "Αν υπάρχει κάποιος, από οας, που να έχη μιὰ άλλη θεωρία, παρακαλείται να την στείλη στο περιοδικό, να την δημοσιεύσουμε, να την διαβάσουν όλοι οι αναγνώστες. "Ίσως μπορέσει να μου έξηγήσει γιατί το "Ον με το "Οπελ κτύπησε ένα παιδί μ' ένα ποδήλατο, που πήγαινε μπροστά του. Έγώ ξέρω γιατί... Θ ό μ ω σ ε ! Διότι είδε ποδήλατο στην Βασιλίσσης Σοφίας και έκανε έτσι με τη γροθιά του δεξιού του χεριού στο παιδί! Νά γιατί. Και μου γύρισε το στομάχι ανάποδα το "Ον και έκανα μιὰ εύχή νάχα ένα όπλοπολυδύλο... "Ετσι, λοιπόν, το ξεκλήρισμα συνεχίζεται, αλλά μην μ' ακούτε έμένα... Μή διαβάζετε τί γράφει αυτό το περιοδικό. 'Αφού φταίνε ή «λιγγιώδη» και ή «υπερβολική» και ή «όλιθηρότης» και τα κόκκαλα του νεκρού Ένδοσ και οι μάγισσες. 'Αφού φταίνε τα «όθια ματάκια του παιδιού» και το «ξευγάρι που γύριζε από το γλέντι», και —'Υψιστε Θεέ!— το «σίπι που όρφάνεψε» και ό Μολάχ και οι «τροχοί». Δεν φταίνει ή βλακεία. Δεν φταίνει το χάος της άγνοιας που επικρατεί στον «κόσμο του αυτοκινήτου»... Έχετε νοιώσει ποτέ το στομάχι σας να το αναταράξει άνεμοστρόβιλος; Έγώ πολλές φορές. Κι ακόμη μιὰ, μάλις ό 50ος βλάκας παραβίωσε το «σιόπη», κτύπησε ένα μοτοποδηλάτη, που σωριάστηκε στην οφθαλτο και μ' έκανε να γράφω αυτό το «Έν Λευκιά».

Κώστας Καθαβάς